

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-318)

May (1) / 2020

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்த்ரம்3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்5
3. தத்வ த்ரயம்.....7
4. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....15
5. சது: ச்லோகீ (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....20

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 138)

40. ஆஸநம் சக்ரமாஸ்தாய பத்மம் ஸ்வஸ்திகமேவ வா

யத்ர வா ரமதே புத்திர்நாடிமார்க்காந் நிபீடயந்

41. விஜித்ய பவநக்ராமம் ப்ரத்யஹார ஜிதேந்த்ரிய:

தாரணாஸு ச்ரமம் க்ருத்வா மாம் த்யாயேத் ஸுஸமாஹித:

பொருள் - உபாஸகன் முதலில் தனக்கு விருப்பமான சக்ர நிலை அல்லது பத்மாஸன நிலை அல்லது ஸ்வஸ்திக நிலை ஆகிய ஏதேனும் ஒரு நிலையில் அமரவேண்டும். அதன் பின்னர் சுவாசத்தை ஒரே சீராக்கி, தனது புத்தியை அந்த சுவாசத்தில் வைக்கவேண்டும். தனது இந்த்ரியங்களை ப்ரத்யாஹாரத்தால் தன்வசப்படுத்தவேண்டும். அதன் பின்னர் தாரணையைக் கைக்கொள்ளவேண்டும். தொடர்ந்து ஸமாதி நிலையை அடைந்து, என்னையே த்யானித்தபடி இருக்கவேண்டும்.

42. அநெளபம்யாமநிர்தேச்யாமவிகல்பாம் நிரஞ்ஜநாம்

ஸர்வத்ர ஸுலபாம் லக்ஷ்மீம் ஸர்வப்ரத்யயதாம் கதாம்

பொருள் - (தன்னை எவ்விதம் எண்ணவேண்டும் என்று அடுத்து கூறுகிறாள்) இணையற்றவளாகவும், விவரிக்க இயலாதவளாகவும், மாறுபாடு அடையாதவளாகவும், தோஷங்கள் அற்றவளாகவும், எங்கும் நிறைந்து அனைவராலும் எளிதாக அடையப்படக்கூடிய லக்ஷ்மியாகவும், அனைத்து அறிதல்களிலும் உள்ளவளாகவும் என்னை த்யானிக்கவேண்டும்.

43. ஸாகாராமதவா யோகீ வராபயகராம் பராம்

பத்மகார்போபமாம் பத்மாம் பத்மஹஸ்தாம் ஸுலக்ஷணாம்

பொருள் - அல்லது அந்த யோகியானவன் என்னை, “தாமரையிலிருந்து உதித்தவளாகவும், தாமரை போன்ற திருக்கரங்களை வரம் தரும் விதம் மற்றும் அபயம் அளிக்கும் விதம் ஆகியவற்றில் வைத்தவளாகவும், தாமரையைத் திருக்கரங்களில் கொண்டவளாகவும், அனைத்து லக்ஷணங்களையும் கொண்டவளாகவும் உள்ளாள்” என்று த்யானிப்பானாக.

44. யத்வா நாராயணாங்கஸ்தாம் ஸாமரஸ்யமுபாகதாம்

சிதாநந்தமயீம் தேவீம் தாத்ருசம் ச ஸ்ரீய:பதிம்

பொருள் - அல்லது அந்த உபாஸகன் என்னை, “நாராயணனுடைய மடியில் அமர்ந்தவளாகவும், அவனுடன் ஒன்றிய அடையாளம் கொண்டவளாகவும், ஞானம் மற்றும் ஆனந்தம் நிறைந்தவளாகவும், ஸ்ரீ எனப்படும் அவளுடைய பதிக்கு தேவியாகவும் உள்ளாள்” என்று த்யானிப்பானாக.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி - 5)

5. प्राची सन्ध्या काचिदन्तर्निशायाः प्रज्ञादृष्टेरञ्जनश्रीरपूर्वाः।

वक्त्रे वेदान् भातु मे वाजिवक्त्रा वागीशाख्या वासुदेवस्य मूर्तिः ॥ ५॥

5. ப்ராசீ ஸந்த்யா காசித் அந்தர்நிசாயா: ப்ரஜ்ஞா த்ருஷ்டே: அஞ்ஜநச்ரீரபூர்வா: ।

வக்த்ரீ வேதாந் பாது மே வாஜிவக்த்ரா வாகீசாக்யா வாஸுதேவஸ்ய மூர்த்தி: ॥

பொருள் - [ஸூத்ரதாரன் தொடர்ந்து உரைக்கிறான்] அடர்ந்த இரவை (அஜ்ஞானத்தை) விலக்கவல்ல அதிகாலைப்பொழுதாகவும், ஞானம் என்னும் கண்ணிற்குத் தீட்டப்படும் ஒப்பற்ற (கண்) மையாகவும், நான்முகன் முதலானவர்களுக்கு வேதங்களை உபதேசிப்பவனாகவும், குதிரை முகனாகவும், வாகீசன் என்னும் திருநாமம் கொண்டவனாகவும் உள்ள வாஸுதேவ மூர்த்தி எனது மனக்கண் முன்பாகத் தோன்றுவானாக.

6. देवो नः शुभमातनोतु दशधा निर्वर्तयन् भूमिकां

रङ्गे धामनि लब्धनिर्भररसैरध्यक्षितो भावुकैः ।

यद्भावेषु पृथग्विधेष्वनुगुणान् भावान् स्वयं विभ्रती

यद्धर्मैरिह धर्मिणी विहरते नानाकृतिर्नायिका ॥ ६ ॥

6. தேவோ ந: சுபமாதநோது தசதா நிர்வர்த்தயந் பூமிகாம்

ரங்கே தாமநி லப்த நிர்பர ரஸைரத்யக்ஷிதோ பாவுகை: ।

யத்பாவேஷு ப்ருதக் விதேஷு அநுகுணாந் பாவாந் ஸ்வயம் பிப்ரதீ

யத்தர்மெரிஹ தர்மிணீ விஹரதே நாநாக்ருதி: நாயிகா ॥ ௬ ॥

பொருள் - [ஸூத்ரதாரன் மிகவும் பணிவான அஞ்ஜலி நிலையில் தனது கைகளைக் குவித்தபடி உரைக்கிறான்] நாடகத்தில் பத்துவிதமான வேஷங்கள் புனைவது போன்று பத்து திருஅவதாரங்கள் எடுத்து, “ரங்கம் (திருவரங்கம்)” என்னும் மேடையில், காண்பவர்கள் அனைவரும் மிகுதியான ரஸ அனுபவம் பெறும்விதமாக உள்ளான். அவனுடைய பல்வேறு அவதாரங்களுக்கு ஏற்றபடி உள்ள அவதாரத்தைத் தானும் எடுப்பவளாக, அவனுக்கு ஏற்ற செயல்களைத் தானும் கைக்கொள்பவளாக, அவனுடைய தர்மபத்னியாக ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் உள்ளாள். இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீரங்கநாதன் நமக்கு அனைத்துவிதமான நன்மைகளையும் பெருக்கியபடி இருப்பானாக.

(அதன் பின்னர் நீண்ட நேரம் த்யானத்தில் இருந்ததால் மகிழ்ந்தவன் போன்று நின்று ஸூத்ரதாரன் தொடர்கிறான்) – இப்படியாக இறை வணக்கம் செய்த நான், அதன் விளைவாக இப்போது, அனைத்தையும் தன்னுடைய வசம் கொண்டதாக உள்ளதும் ஸ்வதந்த்ரமானதும் ஆகிய தெய்வத்தால் கடாசுஷிக்கப்பட்டேன்.

7. ஶ்ருதிகிரீடவிஹாரஜுஷா ஶியா சூரஶிதாமிஹ நாடகபஶ்டிதம் ।

சூஹரவேஷ்ய விவேகமுபஶ்ரயந் மதமபஶ்சிமயாமி விபஶ்சிதாம் ॥ ௭ ॥

7. ச்ருதி கிரீட விஹாரஜுஷா தியா ஸூரபிதாம் இஹ நாடக பத்ததிம் ।

முஹூர வேஷ்ய விவேகமுபக்நயந் மதமபச்சிமயாமி விபச்சிதாம் ॥ ௭ ॥

பொருள் - [ஸூத்ரதாரன் தொடர்ந்து உரைக்கிறான்] வேதங்களுடைய தலைப்பாகமாக உபநிஷத்துக்கள் உள்ளன. அவற்றுக்கு க்ரீடமாக ப்ரஹ்மஸூத்ரம் போன்றவை உள்ளன. இவற்றுடன் இன்பமாக உள்ள புத்தியின் மணம் அடையப்பெற்றதாக இந்த நாடகம் உள்ளது. இதில் விவேகன் என்னும் கதாபாத்ரத்தைக் கொண்டு, ஞானிகளுடைய விருப்பங்களுக்கு மதிப்பு அளிப்பேனாக.

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

தத்வ த்ரயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி - 14)

30. கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வங்கள் ஜ்ஞாநாவஸ்தா விசேஷங்களாகையாலே.

அவதாரிகை - இப்படி ப்ரதிஜ்ஞா மாத்ரத்தால் போராதென்று அதுக்கு ஹேதுவை அருளிச் செய்கிறார், (கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வங்கள் ஜ்ஞாநாவஸ்தா விசேஷங்களாகையாலே) என்று.

விளக்கம் - இவ்விதம் ப்ரதிஜ்ஞையால் மட்டுமே உரைத்தால் போதுமானது அல்ல என்று எண்ணியவராக, காரணத்தையும் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - “ஹேயோபாதேயதாஜ்ஞாநமூலம் ஜ்ஞாத்ருத்வமாத்மந:”, தத்தத் ப்ரஹாணோபாதாந சிகீர்ஷாகர்த்ருதாச்ரயா” என்கிறபடியே, ஆத்மாவினுடைய ஜ்ஞாத்ருத்வம் ஹேயோபாதேய ப்ரதிபத்திக்கு ஹேதுவாயிருக்கும்; அவ்வோ ஹேயங்களை விடுகையிலும், உபாதேயங்களைப் பற்றுகையிலும் உண்டான சிகீர்ஷை கர்த்ருத்வமடியாயிருக்கும்; கர்த்தாவுக்கேயிறே சிகீர்ஷையுள்ளது; அந்த சிகீர்ஷைதான் ஜ்ஞாநாவஸ்தா விசேஷமிறே; அத்தோடு கர்த்ருத்வத்துக்கு உண்டான ப்ரத்யா ஸத்தியைக் கடாசஷித்து கர்த்ருத்வத்தை ஜ்ஞாநாவஸ்தா விசேஷமென்று உபசரித்து அருளிச் செய்கிறார். அல்லது, கர்த்ருத்வமாவது க்ரியாச்ரயத்வமாகையாலே அதை, ஜ்ஞாநாவஸ்தா விசேஷமென்று முக்க்யமாகச் சொல்லப்போகாதிறே.

விளக்கம் – ஹேய உபாதேயதா ஜ்ஞாந மூலம் ஜ்ஞாத்ருத்வம் ஆத்மந:; தத் தத் ப்ரஹாண உபாதாந சிகீர்ஷா கர்த்ருதாச்ரயா – ஆத்மாவின் “ஞானத்துடன் கூடிய தன்மை” என்பது நன்மை மற்றும் தீமை ஆகியவற்றை அறிவதற்கு ஆதாரமாக உள்ளது; அவற்றை விடுதல் மற்றும் கைக்கொள்ளுதல் ஆகியவற்றுக்கு ஏற்படும் ஆசை என்பதே செயலாற்றக் காரணமாகிறது - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஆத்மாவின் “அறிபவனாக உள்ள தன்மை” என்பது தாழ்ந்தவை மற்றும் உயர்ந்தவை ஆகியவற்றை விடுதற்கும் ஏற்பதற்குக் காரணமாக உள்ளது. இவ்விதமாக உள்ள “தீயவற்றை விடுதல் மற்றும் நன்மைகளைக் கைப்பற்றுதல்” ஆகியவற்றில் உண்டாகும் ஆசை என்பதே செயல் புரிவதற்குக் காரணமாகிறது. செயலாற்றுகின்ற ஆத்மாவிற்கு அல்லவோ ஆசை உள்ளது? அத்தகைய ஆசையானது ஞானத்தின் ஒரு நிலை அல்லவோ? அதனுடன் செயலாற்றும் தன்மையைச் சேர்த்து “ஞான நிலையின் சிறப்பு” என்று அருளிச்செய்கிறார். அல்லது செயல் புரிதல் என்பது ஒரு செயலை அண்டி நிற்பதால் அதனை “ஞான நிலையின் சிறப்பு” என்று முக்கியமாக உரைக்க இயலாது அல்லவா?

வ்யாக்யானம் – க்ரியையாவது, “ஜாநாதி, இச்சதி, ப்ரயததே, கரோதி” என்று ஜ்ஞாந சிகீர்ஷா ப்ரயத்நாநந்தர பாவியான ப்ரவருத்தியாகையாலும், ததாச்ரயத்வம் கர்த்ருத்வமாகையாலும் அத்தை ஜ்ஞாநாவஸ்தா விசேஷமென்றது உபசார ப்ரயோகமென்றே கொள்ளவேண்டும். இனி போக்த்ருத்வமாவது, போகாச்ரயத்வம். போகமாவது ஸுகதுக்க ரூபமானவநுபவ ஜ்ஞாநம். அது ஜ்ஞாநாவஸ்தா விசேஷமிறே; ததாச்ரயத்வத்தை ஜ்ஞாநாவஸ்தா விசேஷமென்று சொல்லுகையாலே இதுவும் ஓளபசாரிகம். இப்படி ஜ்ஞாத்ருத்வத்துக்கும் இவற்றுக்கும் உண்டான ப்ரத்யா ஸத்த்யதிசயத்தாலே ததைக்ய கதநம் பண்ணலாம்படி இருக்கையாலே, ஜ்ஞாத்ருத்வம் சொன்னபோதே கர்த்ருத்வ போக்த்ருத்வங்கள் சொல்லிற்றாய்தென்னத் தட்டில்லையிறே.

விளக்கம் – க்ரியை என்பது “ஜாநாதி, இச்சதி, ப்ரயததே, கரோதி – அறிகிறான், விரும்புகிறான், முயல்கிறான், செய்கிறான்” என்றுள்ள “ஞானம், ஆசை, முயற்சி மற்றும் ஆகியவற்றைத் தொடர்ந்து ஏற்படும் செயலாற்றுதல்” என்பதாகும்; அது செயலாற்றுதல் என்பதை அண்டி உள்ளதாகும்; ஆகவே அதனை “ஞான நிலையின்

சிறப்பு” என்று உரைத்தலானது ஒரு உபசாரத்திற்காகவே ஆகும் என்று கொள்ளவேண்டும். அடுத்து “போக்த்ருத்வம்” என்றால் அனுபவத்திற்கு இருப்பிடமாக உள்ள தன்மை. போகம் என்றால் இன்பம் மற்றும் துன்பங்களுடைய அனுபவம் என்ற வடிவில் உள்ள ஞானம் ஆகும். அது “ஞான நிலையின் சிறப்பு” ஆகும். இப்படியாக “ஞானத்துடன் இருத்தல், செயல் புரிதல், அனுபவித்தல்” ஆகிய மூன்றுக்கும் உள்ளதான ஒன்றுடன் ஒன்று அண்மையாக இருத்தல் என்ற காரணத்தால், இவை அனைத்தும் ஒன்றே ஆகும் என்று கூறும்படியாக உள்ளன; இதனால்தான் “அறியும் தன்மை” என்று கூறியபோதே, செயலாற்றும் தன்மை மற்றும் அனுபவிக்கும் தன்மை ஆகிய இரண்டுமே கூறப்பட்டதாகிறது என்று கருத்து.

31. சிலர், குணங்களுக்கே கர்த்ருத்வமுள்ளது, ஆத்மாவுக்கில்லையென்றார்கள்.

அவதாரிகை - இப்படி ஆத்மாவுக்கு ஸ்வாபாவிகமாயிருந்துள்ள கர்த்ருத்வத்தை இல்லையென்று, ப்ரக்ருதிக்கே கர்த்ருத்வத்தைக் கொள்ளுகிற ஸாங்க்யரை நிராகரிக்கிறார் (சிலர்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இப்படியாக ஆத்மாவிற்கு இயல்பாகவே செயலாற்றும் தன்மை உள்ளதை மறுத்து, ப்ரக்ருதிக்கே செயல் புரியும் தன்மை உள்ளது என்று கூறும் ஸாங்கியர்களைத் தள்ளுகிறார்.

வ்யாக்யானம் - சிலரென்று அவர்கள் பக்கல் தமக்குண்டான அநாதரம் தோற்ற அருளிச் செய்கிறார். (குணங்களுக்கே கர்த்ருத்வமுள்ளது ஆத்மாவுக்கு இல்லையென்றார்கள்) குணங்களென்றும் ப்ரக்ருதியென்றும் பேதமில்லையிறே இவர்களுக்கு; ஆகையாலே ப்ரக்ருதிக்கே என்கிற ஸ்தாநத்திலே (குணங்களுக்கே) என்கிறார். “மூலப்ரக்ருதிர் நாம ஸுகதுக்க மோஹாத்மகாநி லாகவ ப்ரகாசசலநோபஷ்டம்பந கௌரவாவரண கார்யாணி, அத்யந்தாதீந்த்ரியாணி, கார்யைக நிருபண விவேகாநி, அந்யூநாநதிரேகாணி ஸமதாமுபேதாநி ஸத்வ ரஜஸ் தமாம்ஸி த்ரவ்யாணி” என்றிறே அவர்களுடைய ஸித்தாந்தம். ஆகையால் ப்ரக்ருதிக்கே கர்த்ருத்வமுள்ளது ஆத்மாவுக்கில்லையென்றபடி. அதாவது

கடவல்லியிலே, “ந ஜாயதே ம்ரியதே” இத்யாதியாலே ஆத்மாவுக்கு ஜந்ம மரணாதிகளான ப்ரக்ருதி தர்மங்களையெல்லாம ப்ரதிஷேதித்து, “ஹந்தா சேந் மந்யதே ஹந்தும் ஹதச்சேந் மந்யதே ஹதம் உபௌ தெள ந விஜாநீதோ நாயம் ஹந்தி ந ஹந்யதே” என்று ஹநநாதி க்ரியைகளில் கர்த்ருத்வத்தையும் நிஷேதிக்கையாலும், ஸ்ரீகீதையிலே ஸர்வேசுவரன் தானே, “நாந்யம் குணேப்ய: கர்த்தாரம் யதா த்ரஷ்டாநு பச்யதி”, “கார்யகாரண கர்த்ருத்வே ஹேது ப்ரக்ருதி ருச்யதே புருஷஸ் ஸுகதுக்காநாம் போக்த்ருத்வே ஹேதுருச்யதே” என்று சொல்லுகையாலும் இப்படி அத்யாத்ம சாஸ்த்ரங்களிலே ஆத்மாவுக்கு அகத்ருத்வத்தையும் குணங்களுக்கே கர்த்ருத்வத்தையும் சொல்லுகையாலே கர்த்ருத்வமுள்ளது ப்ரக்ருதிக்கே; ஆத்மாவுக்கு கர்த்ருத்வமில்லை போக்த்ருத்வ மாத்ரமே உள்ளதென்றாய்த்து அவர்கள் சொல்லுவது.

விளக்கம் – இங்கு “சிலர்” என்பதன் மூலம் அவர்களுடைய பெயர்களைக் கூட உச்சரிக்கத் தனக்கு விருப்பம் இல்லை என்பதை உணர்த்துகிறார். குணங்கள் மற்றும் ப்ரக்ருதி ஆகிய இரண்டிற்கும் இடையே இவர்கள் வேறுபாடு காண்பதில்லை. எனவே “ப்ரக்ருதிக்கே” என்னும்போது “குணங்களுக்கே” என்று படிக்கிறார். அவர்களுடைய கருத்தானது, “மூலப்ரக்ருதிர் நாம ஸுகதுக்க மோஹாத்மகாநி லாகவ ப்ரகாசசலநோபஷ்டம்பந கௌரவாவரண கார்யாணி, அத்யந்தாதீந்த்ரியாணி, கார்யைக நிரூபண விவேகாநி, அந்யூநாநதிரேகாணி ஸமதாமுபேதாநி ஸத்வ ரஜஸ் தமாம்ஸி த்ரவ்யாணி - மூலப்ரக்ருதி என்பது ஸத்வம், ரஜஸ் மற்றும் தமஸ் ஆகிய மூன்று திரவியங்களைக் கொண்டதாகும்; இவை மூன்றும் சரிசமமான நிலையில் (ஒன்றை ஒன்று விஞ்சாத விதத்தில்) உள்ளன. இவற்றின் இயல்பான தன்மைகள் முறையே ஸுகம், துக்கம் மற்றும் மயக்கம் (மோகம்) என்பதாகும். ஸத்வம் அதிகமாகும்போது ஸுகம் ஏற்படும், சரீரம் எடை குறைவாக இருப்பதாகத் தோன்றும், இந்த்ரியங்கள் நன்கு இயங்கும் (இதனை லாகவ ப்ரகாசங்கள் என்பர்). ரஜஸ் அதிகமாகும்போது துக்கம் ஏற்படும், அசைவு மற்றும் இந்த்ரியங்கள் செயலாற்றுவதும் நிகழும் (சலநம் – சஞ்சலமான இயல்பு கொண்டபடியும், உஷ்டம்பநம் – யாரையேனும் வாக்குவாதத்திற்கு இழுத்தபடியும் இருப்பர்). தமஸ் அதிகமாகும்போது மயக்கம் ஏற்படும், சரீரம் பளுவாக உணரப்படும், இந்த்ரியங்கள் மறைக்கப்படும் (கௌரவம், ஆவரணம்).

இப்படிப்பட்ட குணங்களானவை இந்திரியங்களால் உணர இயலாதபடி உள்ளதாகும். அவற்றின் கார்யத்தைக் கொண்டே உணரவல்லதாக (அல்லது நிரூபிக்கும்படியாக) இருப்பதாகும். ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் ஆகிய மூன்றையும் சமநிலையில் கொண்டதான மூலப்ரக்ருதியானது அசேதனமாக உள்ளபோதிலும், எண்ணற்ற சேதநர்களுடைய இன்பத்திற்கும், மோசஷத்திற்கும் உதவுவதாக உள்ளது [ஸ்ரீபாஷ்யம் 2-2-1]” என்பதாகும். எனவே ப்ரக்ருதிக்கே செயாற்றுதல் உள்ளது, ஆத்மாவிற்கு இல்லை என்பது அவர்கள் கருத்து. அதாவது கட. (2-18) - ந ஜாயதே ம்ரியதே - பிறப்புமில்லை இறப்புமில்லை - என்பது போன்றவை மூலம், ஆத்மாவிற்கு பிறப்பு மற்றும் மரணம் என்பது போன்ற உலகியல் தர்மங்களை மறந்து, கட. (2-19) - ஹந்தா சேத் மந்யதே ஹந்தும் ஹதஸ்சேத் மந்யதே ஹதம் | உபௌ தெள ந விஜாநீதோ நாயம் ஹந்தி ந ஹந்யதே - கொல்பவன் “நான் இவனைக் கொல்கிறேன்” என்று எண்ணினாலும், கொல்லப்படுபவன் “நான் கொல்லப்பட்டேன்” என்று எண்ணினாலும், இருவரும் உண்மையை அறியவில்லை; காரணம் அவன் கொல்வதும் இல்லை, இவன் கொல்லப்படவும் இல்லை - என்பதன் மூலம் கொலை போன்ற செயல்களில் ஈடுபடுதல் போன்றவையும் மறுக்கப்படுவதாலும், கீதை (14-49) - நாந்யம் குணேப்ய கர்த்தாரம் யதா த்ரஷ்டாநுபஸ்யதி - குணங்களைக் காட்டிலும் வேறு கர்த்தா இல்லை என்று எப்போது காண்கிறானோ - என்றும், கீதை (3-20) - கார்ய காரண கர்த்தருத்வே ஹேது: ப்ரக்ருதிர் உச்யதே | புருஷ: ஸுகதுக்காநாம் போக்த்ருத்வே ஹேதுர் உச்யதே - சரீரத்தின் இந்திரியங்கள் செயலாற்றுவதில் ப்ரக்ருதியே காரணம் என்றும், சுகதுக்கங்களை அனுபவிப்பதில் புருஷனே காரணம் என்றும் கூறப்படுகின்றன - என்றும் ஸர்வேச்வரன் தானே உரைப்பதாலும், இவ்விதம் அனைத்து சாஸ்த்ரங்களிலும் “ஆத்மாவிற்கு செயலாற்றும் தன்மை இல்லை, குணங்களுக்கே அந்தத் தன்மை உள்ளது” என்று கூறுவதால், “ப்ரக்ருதிக்கே செயலாற்றும் தன்மை உள்ளதே அல்லாமல் ஆத்மாவிற்கு இல்லை. அனுபவிக்கும் தன்மை மட்டுமே ஆத்மாவிற்கு உள்ளது” என்பது அவர்கள் கருத்தாக உள்ளது.

32. அப்போது இவனுக்கு சாஸ்த்ர வச்யதையும் போக்த்ருத்வமும் குலையும்.

அவதாரிகை - அத்தை நிராகரிக்கிறார் (அப்போது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்டவற்றை நிராகரிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது ப்ரக்ருதிக்கே கர்த்ருத்வமாய் ஆத்மாவுக்கு கர்த்ருத்வமில்லையானபோது இவனுக்கு விதி நிஷேத ரூபமான சாஸ்த்ரத்துக்குத் தான் அதிகாரியாய்க் கொண்டு அதின் வசத்திலே நடக்கவேண்டுகையும் விஹித நிஷித்த கரண ப்ரயுக்த ஸுகதுக்கரூப பலபோக்த்ருத்வமும் சேராதென்கை. சேதனன் கர்த்தாவாகாதபோது சாஸ்த்ரத்துக்கு வையர்த்த்யம் ப்ரஸங்கிக்கும். “சாஸ்த்ர பலம் ப்ரயோக்தரி”, “கர்த்தா சாஸ்த்ரார்த்த்வவாத்” என்னக் கடவதிறே. இனித் தான், “ஸ்வர்ககாமோ யஜேத”, “முமுக்ஷூர் ப்ரஹ்மோபாஸீத” என்று ஸ்வர்க மோக்ஷாதி பல போக்தாவையிறே கர்த்தாவாக சாஸ்த்ரம் நியோகிக்கிறதும்; ஆகையாலே பலபோக்தாவே கர்த்தாவாகவும் வேணுமிறே. அசேதநத்துக்கு கர்த்ருத்வமாகில் சேதநனைக் குறித்து விதிக்கவும் கூடாது. “சாஸநாச் சாஸ்த்ரம்” என்னக் கடவதிறே. சாஸநமாவது ப்ரவந்தநம். சாஸ்த்ரத்துக்கு ப்ரவர்த்தகத்வம் போத ஜநந த்வாரத்தாலே. அசேதநமான ப்ரதாநத்துக்கு போதத்தை விளைக்கப் போகாதிறே. ஆகையால் சாஸ்த்ரம் அர்த்தவத்தாம்போது, போக்தாவான சேதநனுக்கே கர்த்ருத்வமாக வேணும் இதெல்லாவற்றையும் திருவுள்ளம் பற்றியிறே “அப்போது இவனுக்கு சாஸ்த்ர வச்யதையும் போக்த்ருத்வமும் குலையும்” என்று அருளிச்செய்தது.

விளக்கம் - “ப்ரக்ருதிக்கே செயல்புரிதல் என்னும் தன்மை உள்ளது, ஆத்மாவிற்ரு இல்லை” என்று உரைத்தால், “இவனால் தள்ளப்பட வேண்டியது மற்றும் ஏற்கப்பட வேண்டியது” என்பதை உரைக்கும் வடிவில் உள்ளதான சாஸ்த்ரத்திற்குத் தான் அதிகாரியாக இருந்தபடி அதில் கூறப்பட்டவற்றை ஏற்று நடத்தல் என்பதும், தள்ள வேண்டியவை மற்றும் ஏற்க வேண்டியவை என்பதைச் செய்வதால் வரும் இன்ப துன்ப பலன்களை அனுபவித்தல் என்பதும் சேராமல் போகும். மேலும் சேதநன் கர்த்தா அல்லன் என்று கூறினால், சாஸ்த்ரங்கள் அனைத்தும்

வீணாகப்போகும் நிலை ஏற்படும். பூர்வமீமாம்ஸையில் - சாஸ்த்ர பலம் ப்ரயோக்தரி - கர்த்தாவானால் சாஸ்த்ரம் பயன் அளிப்பதாகும் - என்றும், ப்ர. ஸௌ. (2-3-33) கர்த்தா சாஸ்த்ரார்த்தவத்வாத் - சாஸ்த்ரம் பயனுள்ளது என்றாகவேண்டும் என்றால், ஜீவாத்மா கர்த்தாவாகிறான் - என்றும் கூறப்பட்டது காணலாம்.

மேலும் “ஸ்வர்க்காமோ யஜேத - ஸ்வர்கத்தை விரும்புவன் யஜ்ஞம் இயற்றக் கடவன்” என்றும், “முமுக்ஷுர் ப்ரஹ்மோபாஸீத - மோக்ஷத்தை விரும்புவன் ப்ரஹ்மத்தை உபாசிப்பானாக” என்றும் உள்ள வாக்கியங்களின்படி, ஸ்வர்கம் மற்றும் மோக்ஷம் ஆகிய பலன்களை அனுபவிப்பவனை அல்லவோ சாஸ்த்ரங்கள் கர்த்தாவாக விதிக்கின்றன? ஆகவே பலனை அனுபவிப்பவனே கர்த்தா ஆகிறான். அசேதநத்திற்கு செயலாற்றும் தன்மை உள்ளது என்னும்போது சேதநனுக்கு அவற்றை விதிக்கக்கூடாது அல்லவோ? “சாஸநாச் சாஸ்த்ரம் - சாஸ்த்ரங்கள் என்பவை சாஸநங்கள் ஆகும்”, என்று கூறப்பட்டது. சாஸநம் என்பது கட்டளை இடுதல் ஆகும். சாஸ்த்ரமானது “அதனைச் செய், இதனைச் செய்யாதே” என்று கட்டளை இடுதல் என்பது அறிவை ஏற்படுத்துதல் மூலமே ஆகும். அசேதநத்திற்கு அறிவை ஏற்படுத்த இயலாது அல்லவோ? எனவே சாஸ்த்ரங்கள் பொருளுடன் கூடியவை என்று கூறவேண்டுமானால், அனுபவிப்பனாக உள்ள சேதநனுக்கே செயல் புரியும் தன்மை உள்ளது என்றாகிறது. இவை அனைத்தையும் திருவுள்ளத்தில் கொண்டு இந்தச் சூர்ணையை அருளிச்செய்தார்.

33. ஸாம்ஸாரிக ப்ரவருத்திகளில் கர்த்தருத்வம் ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமன்று.

அவதாரிகை - ஆனால் கர்த்தருத்வமெல்லாம் இவனுக்கு ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமாமோ? என்கிற சங்கையிலே அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - ஆனால் செயலாற்றுதல் என்பது ஆத்மாவிடமிருந்து இயல்பானதாகாமோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஸாம்ஸாரிக ப்ரவருத்திகளில் கர்த்தருத்வம் ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமன்று) என்று. ஸாம்ஸாரிக ப்ரவருத்திகளாவன ஸ்த்ரீ அந்ந பாநாதி போகங்களை

யுத்தேசித்துப் பண்ணும் ஸ்வ வ்யாபாரங்கள். அவற்றில் கர்த்ருத்வம்
ஒளபாதிகமாயாலே ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமன்றென்கை.

விளக்கம் - அத்தகைய கர்த்ருத்வமானது ஸம்ஸாரத்தில் இயல்பானது அல்ல.
ஸம்ஸாரத்தில் உள்ளபோது உண்டாகும் செயல்பாடுகள் என்பவை பெண்கள்,
உணவு, நீர் போன்றவற்றை அனுபவிக்கும் பொருட்டு செய்கின்ற செயல்கள்
ஆகும். அவற்றில் ஏற்படும் செயல்பாடுகள் என்பவை வந்தேறியவை என்பதால்
இயல்பானவை அல்ல.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 283)

திருவாய்மொழி நான்காம் பத்து ஆறாம் திருவாய்மொழி
தீர்ப்பாரை ப்ரவேசம்

வ்யாக்யானம் - கீழ் “வீற்றிருந்தேழுல”காயிருக்க, அநந்தரம் “தீர்ப்பாரை யாமினி”யா யிருக்கிறதிறே! எம்பார் கீழில் திருவாய்மொழியையும் இத்திருவாய்மொழியையும் அநுஸந்தித்து, “மோருள்ளதனையும் சோறேயோ? அதிலே அப்படி நிரவதிக ப்ரீதியாய்ச் சென்றது; இதில் இப்படி மோஹத்தோடே தலைக்கட்டிற்று; இதுக்கு இருந்து அடைவு சொல்லுவேனோ? இதுக்கு அஸங்கதிரேவ ஸங்கதி” என்று அருளிச்செய்வராம்.

விளக்கம் - கடந்த திருவாய்மொழியானது எல்லையற்ற ப்ரீதியுடன் கூடியதாக உள்ளபோது இந்தத் திருவாய்மொழி எல்லையற்ற துக்கம் நிறைந்ததாக ஏன் உள்ளது என்று ஒரு கேள்வி எழலாம். இதற்கு ஸ்வாமி எம்பார் விடை அருளிச்செய்கிறார். ஒருவன் நாழி அரிசியைக் கொண்டு அந்து ஒரு வயதான பெண்ணிடம் அளித்து, “இதனை எனக்கு நீங்கள் சமைத்துக் கொடுக்கவேண்டும்” என்றான். அவளும் அது போன்றே செய்து ஒரு இலையை இட்டாள். அப்போது அவன், மோர் உள்ள பாத்திரத்தைக் கொண்டு வந்து, அந்தச் சோற்றில் மோரை இட்டு உண்டான். பின்னர், “மோர் மேலும் அதிகமாக உள்ளது. மேலும் சோறு இடவேண்டும்”, என்று கூறினான். இது போன்று இரண்டுமுறை செய்த பின்னர் அந்தப் பெண், “உன்னுடைய மோர் தீராமல் உள்ளது. மோர் மீதம் உள்ளவரை

இனி நான் சோறு இடுவேனோ?" என்றாள். அதாவது அந்தத் திருவாய்மொழி எல்லையற்ற ப்ரிதீயுடன் கூடியதாக உள்ளது; இது மயக்கத்துடன் கூடியதாக உள்ளது; இதற்கும் அதற்கும் சம்பந்தம் கூறுவேனோ?" என்றார்.

வ்யாக்யானம் - “பொய்நின்றஞான”த்திலே ப்ரக்ருதி தோஷத்தை அநுஸந்தித்து அஞ்சி, ஸ்ரீபரதாழ்வான் “பெருமாள் திருவபிஷேகத்துக்கு நம்மையழைத்து வந்தது” என்று, “அவரைத் திருமுடி சூட்டி அடிமை செய்யக்கடவோம்” என்று பாரித்து வரக் கொண்டு, கைகேயி “ராஜந்” என்று “உனக்கு முடி வாங்கி வைத்தேன்” என்றபோது அவன் துடித்தாற்போலே துடித்தாராயிற்று; “நான் அவரடியேனன்றோ? அவர் என் சொல்லை மறுப்பாரோ? இப்போதே மீட்டுக் கொண்டு வந்து திருவபிஷேகம் பண்ணுகிறேன்” என்று திருச்சித்ரகூடத்திலே கிட்டுமளவும் பிறந்த தரிப்புப்போலேயாயிற்று திருவாசிரியத்திற் பிறந்த தரிப்பு; பின்பு, பதினாலாண்டு கூடி ஆசை வளர்ந்தாற்போலே ஆயிற்று திருவந்தாதியில் ஆசை பெருகினபடி; “என்னெஞ்சினார் தாமே யணுக்கராய்ச் சார்ந்தொழிந்தார்”, “முயற்றி சுமந்தெழுந்து” என்னும்படியிறே ஆசை பெருகினபடி. மீண்டு எழுந்தருளி திருவபிஷேகம் பண்ணி அவன் மனோரதம் தலைக்கட்டினாற் போலேயாயிற்று திருவாய்மொழியில் இவரை அநுபவித்தபடி.

விளக்கம் - பரதன் அயோத்திக்கு அழைக்கப்பட்டபோது, “இராமனுக்கு முடிசூட்டு விழா நடக்க உள்ளது. ஆகவே நமக்கு அழைப்பு வந்தது. இராமனுக்கு முடிசூட்டிய பின்னர் அவனுக்கு அனைத்துவிதமான கைங்கர்யங்களையும் செய்வேன்”, என்று மகிழ்ந்தபடி வந்தான். அப்போது கைகேயி அவனை, “அரசே! உனக்கு நான் அந்த முடியை வாங்கி வைத்துள்ளேன்”, என்று உரைத்தபோது துடித்து நின்றான். இதனைப் போன்றே நம்மாழ்வாரும் திருவிருத்தம் (1) – பொய்நின்ற ஞானம் – என்பதில் இந்தச் சரீரத்தின் தோஷங்களை எண்ணித் துடித்தபடி நின்றார். அதன் பின்னர் பரதன், “எனது சொல்லை இராமன் தட்டாமாட்டான். அவனை இப்போதே சென்று மீண்டும் அயோத்திக்கு அழைத்து வந்து முடிசூட்டுகிறேன்”, என்று உரைத்து, திருச்சித்ரகூடம் செல்வது முடிய தனது உயிரைத் தாங்கியபடி இருந்தான்; அதனைப் போன்றே இவருடைய துடிப்பும் திருவாசிரியம் முடிய நின்றது. அதன் பின்னர் பதினான்கு ஆண்டுகள் பரதாழ்வானின் ஆசையானது

ஓங்கி வளர்ந்தது போன்று இவருக்குத் திருவந்தாதியில் ஆசை ஓங்கியது. அதாவது பெரியதிருவந்தாதி (7) - என் நெஞ்சினார் தாமே அணுக்கராய்ச் சார்ந்து ஒழிந்தார் - என்றும், பெரியதிருவந்தாதி (1) - முயற்றி சுமந்தெழுந்து - என்றும் ஆசை பெருகியது. இராமன் அயோத்திக்கு மீண்டும் வந்தவுடன் அவனுக்கு முடிசூட்டியதன் விளைவாக பரதனுடைய ஆசை நிறைவேறியது; இதனைப் போன்றே திருவாய்மொழியில் இவரையும் அனுபவிக்குபடியாகச் செய்தான்.

வ்யாக்யானம் - கீழ் “வீற்றிருந்தேழுல”கில் பிறந்த நிரவதிக ப்ரீதி மாநலாநுபவ மாத்ரமாய் பாஹ்யகரண யோக்யமல்லாமையாலே, எத்தனையேனும் உயர ஏறினது தகர விழுகைக்கு உடலாமாபோலே மோஹத்துக்கு உறுப்பாய்த் தலைக்கட்டிற்று. இப்படியிருக்கிற தம் தசையை, ஸர்வேச்வரனோடே கலந்து பிரிந்து நோவுபடுகிறாளொரு பிராட்டி தன் ஆற்றாமையாலே மோஹித்துக் கிடக்க, இவள் தசையை அநுஸந்தித்த பந்து வர்க்கமும் மோஹித்து, “இது தேவதாந்தரங்களாலே வந்ததோ?” என்று தேவதாந்தர ஸ்பர்சமுடையாரைக் கொண்டு புகுந்து பரிஹாரம் பண்ணப் புக, இவள் ப்ரக்ருதியறிந்த தோழியானவள், “நீங்கள் பாரிக்கிறவை இவள் நோவுக்குப் பரிஹாரமல்ல; விநாசத்துக்கு உடலாமித்தனை; ஆன பின்பு, பகவந் நாமஸங்கீர்த்தந்தாலும் பாகவத பாத ரேணுவாலும் பரிஹரிக்கப் பாருங்கோள்” என்கிற அவள் பாசுரத்தாலே ஸ்வதசையைப் பேசுகிறார்.

விளக்கம் - கடந்த திருவாய்மொழியில் விளைந்த ப்ரிதியானது மனதால் மட்டுமே அனுபவிக்கக்கூடியதாகவும், மற்ற இந்த்ரியங்களால் அனுபவிப்பதற்கு இயலாதபடியும் இருந்தது. ஆகவே, மேன்மேலும் உயரமாக ஏறுதலே தலை குப்புற விழுவதற்குக் காரணமாக உள்ளது போன்று, மயக்கத்திற்குக் காரணமாகவே முடிந்தது. இவ்விதம் உள்ள தனது நிலையை நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்கிறார். எப்படி? ஸர்வேச்வரனுடன் சேர்ந்திருந்து, பின்னர் பிரிய நேரிட்ட ஒரு பிராட்டி, தனது பிரிவாற்றாமை காரணமாக மயங்கிக் கிடக்கிறாள். இவளுடைய நிலையை எண்ணி உறவினர்களும் மயங்கி நிற்கிறார்கள். அப்போது அவர்கள், “இந்த நிலை வேறு தெய்வங்களால் ஏற்பட்டதோ?”, என்று எண்ணி, மற்ற தேவதைகளை வழிபடுபவர்களை அழைத்துப் பரிகாரம் செய்ய முயன்றனர். அப்போது

அவளுடைய நிலையை அறிந்த தோழி ஒருவள் அவர்களிடம், “நீங்கள் செய்ய எண்ணுவது எதுவும் இவளுடைய இந்த நோய்க்கான பரிகாரம் அல்ல. அவை அழிவிற்கே காரணமாகிவிடும். ஆகவே பகவானுடைய திருநாம ஸங்கீர்த்தனம் மூலமாகவும், பாகவதர்களுடைய திருவடி தூசிகள் மூலமாகவும் இவளுடைய இந்த நிலையை நீங்கள் நீக்க முயலுங்கள்”, என்கிறாள். இப்படியாக அவளுடைய சொற்கள் மூலமாக நம்மாழ்வார் தனது நிலையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - இவர்தாம், “ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா” என்றும், “குருஷ்வ மாமநுசரம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, வ்யதிரேகத்திலே தரியாமைக்கு இளையபெருமாளோ டொப்பர்; அவன் போகட்டவிடத்தே கிடக்கைக்கும் குணாநுஸந்தாநத்தாலே ஜீவித்திருக்கைக்கும் ஸ்ரீபரதாழ்வானோடொப்பர்; எத்தனையேனும் ஆற்றாமை கரை புரண்டாலும் “அத்தலையாலே பேறு” என்றிருக்கைக்குப் பிராட்டியோடொப்பர்.

விளக்கம் - அயோத்யாகாண்டம் (53-31) – ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா – உம்மைப் பிரிந்தால் சீதை இல்லாதவள் ஆவாள் என்பது போன்றே நானும் ஆவேன் – என்றும், அயோத்யாகாண்டம் (31-32) – குருஷ்வ மாம் அநுசரம் - உமது பின்னர் நான் வரும்படிச் செய்யவேண்டும் – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, பிரிய நேர்ந்தால் உயிர் தாங்காமல் உள்ள நிலையில் இருக்கும் லக்ஷ்மணன் போன்று நம்மாழ்வாரும் உள்ளார். அவன் சுற்றித் திரிந்த இடத்தைக் கண்டு ஆறுதல் அடைந்து, அவனுடைய குணங்களையே எண்ணியபடி உள்ள நிலையில் இருக்கும் பரதனைப் போன்றே உள்ளார். அவனை விட்டு பிரிந்த பிரிவாற்றாமை காரணமாகத் துடித்தபோதிலும், “அவன் வந்த நம்மை காப்பாற்றுவதே பேறு” என்ற நிலையில் இருக்கும் சீதையைப் போன்றே ஆவார்.

வ்யாக்யானம் - முதல் திருவாய்மொழியிலும் பரத்வமிறே பேசிற்று; அநந்தரம் அவதார ஸௌலப்பயத்தை அநுஸந்தித்து மோஹிக்கச் செய்தேயும், “அஞ்சிறைய மடநாரை”யிலே தூது விட வல்லரம்படி உணர்த்தியுடையரானார்; “வீற்றிருந்தேமுல்”கில் பரத்வத்தை அநுஸந்தித்த அநந்தரம், தாமும் மோஹித்துத் தம் தசையை அநுஸந்தித்த பந்து வர்க்கமும் மோஹித்து தேவதாந்தர

ஸ்பர்ஸமுடையார் புகுந்து கலக்கினாலும் உணர்த்தியறும்படியாயிற்று. பகவத் லாபத்திலுணர்த்தியும் அலாபத்தில் மோஹமுமாய்ச் சொல்லும் இது, இவ்வாழ்வாரொருவர்க்குமே யுள்ளதொன்றாயிற்று. மற்றும் ஜ்ஞாநாதிகராய் பகவத் விஷயத்திலே கைவைத்தாராயிருக்குமவர்களிலும் ஸ்ரீவஸிஷ்டபகவான் புத்ர வியோகத்திலே வந்தவாறே கடலிலே புகுவது; மலையிலேயேறி விழுவதானான்; ஸ்ரீவேத வ்யாஸனும் காயாசுகனைக் கொண்டு ஜீவித்தான்; பகவத் விஷயத்தில் லாபாலாபமே பேறிழுவாயிருக்கும் இது இவ்வாழ்வாரொருவர்க்குமேயிறே உள்ளது.

விளக்கம் - திருவாய்மொழி (1-1-1) – உயர்வற - என்பதில் பரத்வம் குறித்து உரைத்தார். அடுத்து “பத்துடை” என்ற திருவாய்மொழியில் அவனுடைய அவதாரத்தின் ஸௌலப்பயத்தை எண்ணி மயங்கியபோதிலும், அடுத்துள்ள “அஞ்சிறைய மடநாரை” என்பதில் தன்னுடைய தூது விடும் திறனை அறிந்தவரானார். தொடர்ந்து, “வீற்றிருந்து ஏழ் உலகு” என்பதில் பரத்வத்தை உரைத்தார். தொடர்ந்து இந்தத் திருவாய்மொழியில் தாமும் மயக்கம் அடைந்து, தனது நிலையைக் கண்டு உறவினர்களும் மயக்கம் அடைந்து, மற்ற தேவதைகளுடையே ஸம்பந்தம் கொண்டவர்கள் வந்து கலக்கியபோதிலும், இவர் தனது நிலையை உணர்த்தி அறும்படியாக இருந்தார். ஆகவே பகவானைப் பெறும்போது விழித்த நிலையிலும், அவனை இழக்க நேர்ந்தால் மயக்க நிலையிலும் உள்ள தன்மையானது இவருக்கு மட்டுமே உள்ளது என்றாகிறது. ஞானத்தில் மிகவும் உயர்ந்தவர்களாவும், பகவத் விஷயத்தில் மட்டுமே ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொண்டவர்களாகவும் உள்ள ஸ்ரீவசிஷ்டபகவான் தனது புத்திரனுடைய பிரிவைத் தாங்க இயலாமல், மலையில் ஏறி விழுதல் மற்றும் கடலில் விழுதல் ஆகியவற்றை செய்தார்; ஸ்ரீவேதவ்யாஸர் காயாசுகன் மூலம் உயிர் தரித்தார். ஆகவே பகவத் விஷயத்தில் லாபம் என்பது போறாகவும், அலாபம் என்பது இழப்பாகவும் உள்ள நிலையானது நம்மாழ்வாருக்கு மட்டுமே உள்ளதாகிறது.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

சது: ச்லோகீ

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்த

வ்யாக்யானம்

(பகுதி - 29)

ச்லோகத்தில் இரண்டாம் வாக்கியம் மூலம் திவ்யமங்கள திருமேனி குறித்து உரைக்கப்படுகிறது. (மூர்த்தம் ப்ரஹ்ம ததோபி தத் ப்ரியதரம் ரூபம் யதத் யத்புதம்) - மேலே உள்ள வரியில் கூறப்பட்ட உருவம் அற்றதான ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும், பகவானுக்கு எல்லையற்ற இன்பத்தை ஏற்படுத்தவல்லதாகவும், அழகான உருவம் கொண்டதாகவும், “ப்ரஹ்ம” என்ற பதத்தால் கூறப்படுவதும், எல்லையற்ற வியப்பை அளிக்கவல்லதுமாக எந்த ஒரு திவ்யமங்கள திருமேனி உள்ளதோ, அது கூறப்படுகிறது. விக்ரஹோ - என்றும், அருபி ஹி ஜநார்த்தந: - ஜநார்த்தநன் ரூபம் அற்றவன் - என்றும், ந மே ரூபம் ந சாகார: - உனது ரூபம் உனக்காக உள்ளது அல்ல - என்றும் உள்ள வாக்கியங்களில், ஈச்வரனுக்கு ரூபம் இல்லை என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ப்ரமாணங்கள் உள்ளபோது, திவ்ய ஸ்வரூபம் மற்றும் திவ்ய மங்கள திருமேனி என்பது போன்று உரைப்பது எப்படி என்று சிலர் கேட்கலாம். இவ்விதமாகக் கேள்வி கேட்பவர்கள் வேதாந்தங்களில் எப்போதும் ஆழ்ந்தபடி உள்ளவர்களுடைய கோஷ்டியில் சேர இயலாதவர்கள் அல்லவோ? இதற்கு ஒரு சிலர், “உங்களை ஒரு கேள்வி கேட்டால், அதற்குப் பதில் உரைக்காமல், கேள்விக்கு ஓர் எதிர்கேள்வி கேட்கிறீர்கள். நீங்கள் கூறுவதற்கு ப்ரமாணங்கள் உள்ளதோ?”, என்றனர். இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார் அதாவது, ப்ரு. (1-6-6) - ய ஏஷோ அந்தராதித்யே ஹிரண்மய: புருஷோ த்ருச்யதே - பொன்மயமான புருஷனாகிய பரமாத்மா ஆதித்யனின் நடுவில் உள்ளான் - என்றும், மஹா. நா. (1-8-10, 11) - ஸர்வ நிமேஷா ஜஜ்ஞிரே வித்யுத: புருஷாததி - நிமேஷம் (கண் இமைக்கும் நேரம்) போன்ற அனைத்தும் மின்னல் போன்று ஒளிரும் அந்தப் புருஷனிடமிருந்து

வெளிப்படுகின்றன - என்றும், ச்வே. (3-8) - ஆதித்யவர்ணம் தமஸ: புரஸ்தாத் - சூரியன் போன்று ப்ரகாசிக்கும் புருஷனை - என்றும், ஸ்ரீநரஸிம்ஹபுராணம் - த்யேயஸ்ஸதா ஸவித்ருமண்டல மத்ய வர்த்தீ நாராயணஸ் ஸரஸிஜ ஆஸந ஸந்நிவிஷ்ட: | கேயூரவாந் மகரகுண்டலவாந் கிரீட ஹாரீ ஹிரண்மயவபுர் த்ருத சங்க சக்ர: - சூரியமண்டலத்தின் நடுவில் உள்ளவனும், பத்மாஸனத்தில் வீற்றுள்ளவனும், "தோள்வளை, மகரகுண்டலம், க்ரீடம், ஹாரம்" போன்றவற்றை அணிந்தவனும், பொன்மயமான திருமேனி கொண்டவனும், சங்கு சக்ரங்களை ஏந்தியவனும் ஆகிய அவன் எப்போதும் த்யானிக்கப்பட வேண்டியவன் - என்பது போன்ற பல ப்ரமாணங்கள் உள்ளதால், ஈச்வரனுக்கு ரூபம் இல்லை என்று நிரூபிக்கின்ற உங்கள் முயற்சி பலிக்காது என்கிறார்.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்